

Lieve Maria

Je had het hem nog zo gezegd... Doodsangsten had je uitgestaan om die geliefde zoon van je, die heel zijn leven steeds groter dacht dan wat jij kon begrijpen. Je had hem willen geloven, zo graag willen geloven... Zijn vertrouwen gaf je bij momenten vleugels.

Maar toen ze zijn gebroken lichaam van het kruis namen en hem in het graf legden, toen ze de zware steen voor de ingang rolden en daarmee het jou onmogelijk maakten om zijn geliefde lichaam nog te kunnen omhelzen... wat moet toen de verleiding groot geweest zijn om naar huis te rennen en de deuren te sluiten om ze nooit meer open te doen.

In dat huis zou je een veilige cocon vinden waarin je de boze buitenwereld, die jouw zoon zoveel kwaad had gedaan, kon buitensluiten.

In dat huis zou je kunnen vergeten wat er allemaal gebeurd was, het verleden uitwissen alsof het allemaal nooit had plaatsgevonden.

In dat huis zou je de gebrokenheid van die wereld kunnen negeren en je eigen gebrokenheid omhelzen.

Jij was het, die onrecht was aangedaan. Jij was het, wiens vertrouwen was beschaamd.

Lieve Maria

Wat moet het een verleidelijke gedachte zijn geweest om naar huis te rennen en de deur te sluiten. We hadden het begrepen. Er is een limiet aan ieders draagkracht. We zouden het heel menselijk van je gevonden hebben.

Lieve Maria

Dat ene moment dat je besliste om dit niet te doen, dat ene moment dat je besliste om bij zijn leerlingen te blijven in plaats van jezelf in alle eenzaamheid op te sluiten, in dat ene moment werd jij groter dan jezelf.

Je liet vertrouwen winnen van wantrouwen, je liet leven winnen van dood, je liet geloof winnen van ongeloof.

In dat ene moment lag de kiem van nieuwe kansen, nieuwe ontmoetingen, een nieuw geloof.

Alles wat je had gezien, wat je had gehoord, wat je had gevoeld, droeg je in je hart om het daar in geloof te bewaren.

Daar, op dat moment, werd jij moeder van alle lijdende mensen, van alle zoekers, van alle twijfelaars,... Jouw geloofsweg, eentje van vallen en opstaan, werd de onze.

Lieve Maria

Ook wij zouden ons soms liever willen opsluiten in onze veilige cocon, de deur dichtdoen en de wereld buitensluiten. Ook wij begrijpen niet alles, ook wij twijfelen soms, ook wij zijn soms bang.

Dankjewel dat we dan mogen kijken naar jou om de deur voor ons te openen. In jou zien we dat geloven en hopen, dat durven springen en naar buiten gaan, zelfs als we bang en droevig zijn, nieuwe kansen schept. Kansen tot leven, tot nieuw leven...